

2^e zondag van de veertigdagentijd: 16 maart 2025
Genesis 15, 5-18 en Lucas 9, 28-36

VERKONDIGING

Petrus, Johannes en Jacobus, die vrienden van Jezus, worden meegenomen de berg op. In het evangelie is de berg een ontmoetingsplaats van God met de mens. Dus opgelet zou je denken en misschien ook wel zeggen: er gaat iets bijzonders gebeuren.

Ze gaan de berg op. Het moet een hele en vermoeiende klim geweest zijn, want de leerlingen van Jezus vallen in slaap. Jezus zelf is ingetogen aan het bidden. Op een gegeven moment komt er stralend licht, tegenwoordig zouden we spreken van een soort lasershow. Dan komen er twee mannen in beeld die al eeuwen dood zijn. Met hen gaat Jezus in gesprek. Met Mozes, de representant van de wet, maar ook de verkondiger van de hoop, de exodus, de bevrijding. Met Elia, de profeet en boodschapper van de uiteindelijke vervulling. En Jezus dan die met zijn verkondiging van het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid daaraan een vernieuwende inhoud geeft. De leerlingen kijken hun ogen uit en wanen zich in de hemel. Zo veel licht en zo veel schoonheid, daar mag geen einde aan komen, denken ze.

En hebben wij dat ook niet. Mooie dromen mogen niet verstoord worden. Daar willen we in blijven hangen. We willen dat beeld van de hongerdoek van verbondenheid, samen spelen als ideale werkelijkheid nastreven. Maar zoals het bij een droom gaat....de wekker loopt af, we zijn terug bij alledaagse werkelijkheid. Bij de leerlingen is de wekker nog niet afgegaan. Blijf zeggen ze: we zullen drie tenten bouwen. Dan kunnen we dit hemeltje op aarde vasthouden, dan kan de afbeelding van het hongerdoek werkelijkheid zijn.

Laten we dat verhaal van Lukas eens naar het hier en nu proberen te halen. Stel je eens voor dat Jezus een van u of mij uitnodigt en meeneemt naar een bijzondere plaats om samen met hem tot God te bidden. Zouden we dan in slaap vallen zoals we hoorden dat Petrus deed met zijn vrienden? Zouden we onze ogen en ons hart kunnen openhouden zodat we zicht krijgen op Gods ware bedoelingen? Deze periode van 40 dagen wil ons wel op een heel speciale wijze uitnodigen tot zo'n houding. De vraag die daarom blijft is of wij bereid zijn even los te komen van het alledaagse, van de sleur, de drukte, het lawaai, of wij even afstand kunnen en willen nemen van het alledaagse leven. Want een eerste stap zal altijd door ons gezet moeten worden. En hoe vaak zullen we dan niet denken dat het nooit gaat lukken, dat we nagenoeg helemaal in de vernieling raken. En tocher zijn toch heel wat van die indrukwekkende voorbeelden die laten zien waar verandering allemaal toe kan leiden, zonder dat we het aanvankelijk ook maar in de gaten hebben. We kunnen allemaal wel zo'n voorbeeld oproepen. Soms blijken mensen veel dapperder dan we dachten. Soms stralen mensen een onvermoede kracht uit. Soms zie je mensen van gedaante veranderen. Soms zie en ervaar je wat er allemaal kan gebeuren als je een eerste stap zet, wat voor kracht er allemaal vrij komt als we stilte durven opzoeken en tot ons toelaten, als we geconfronteerd worden met lijden en onbegrip en die niet wegstoppen. Uit de brokstukken van het leven kan toch ook iets moois opbloeien. Zouden we op zo'n moment ook niet een stem kunnen horen, een uitnodiging kunnen beluisteren.

Toen Petrus, Johannes en Jacobus het meemaakten wisten ze niet goed wat ze daarmee aan moesten. En wij, zouden wij direct in de voetsporen van Jezus kunnen stappen met zicht op Gods bedoelingen. Want het gaat er toch zeker niet om ons af te wenden van de wereld en alles maar op zijn beloop te laten, terwijl we onze eigen ziel en zaligheid proberen veilig te stellen. AUB niet. Als wij christenen zo voorbeeldig aangepast zijn aan wat de normale gang van zaken wordt genoemd, waar kunnen dan die noodzakelijke veranderingen vandaag

komen ? Kunnen en willen we vasthouden aan de hoop, zonder ons te verliezen in dreigende wanhoop ? Willen we echt hoop uitstralen, willen we 'pelgrims van hoop' zijn te midden van het toenemende geroep van eigen volk eerst en handelsbelemmeringen om dat te onderstrepen.

Het zijn allemaal vragen die we onszelf en elkaar in deze tijd van 40 dagen mogen stellen. Met elkaar mogen we – in het licht van het evangelie – zoeken naar juiste antwoorden en goede wegen. Daarbij mogen we elkaar toewensen dat we – al of niet op de berg – Jezus steeds meer in zijn ware gedaante leren zien. Een mooi vormings- en trainingsprogramma voor deze 40 dagen. Amen.

Pastor Denis Hendrickx o.praem..